

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1074/2016
29.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Дробњакловић, адвокат из ..., против тужене Општине Пријепоље, чији је заступник Општински јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1403/15 од 23.02.2016. године, у седници одржаној 29.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1403/15 од 23.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 42/13 од 21.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете исплати 12.562.467,00 динара са законском затезном каматом према Закону о затезној камати почев од 04.12.2013. године, као дана подношења тужбе па до коначне исплате; ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1403/15 од 23.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Ужицу П 42/13 од 21.04.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Пред другостепеним судом није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 396. став 1. ЗПП, на коју се указује у ревизији, јер је другостепени суд приликом одлучивања оценио све битне жалбене наводе који су од утицаја на пресуђење.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је током 90-их година прошлог века, на основу јавне лицитације за доделу привремених локација, доделила 24 локације за постављање привремених објеката мале привреде у ... улици ... у Инвеститори су саградили објекте од чврстог материјала у складу са пројектном документацијом и одобрењем општинске управе које је гласило на годину дана уз могућност продужења до привођења земљишта намени (кат. парц. бр. ... КО ...). Тужилац није учествовао на лицитацији, већ је 2005. године купио готов објекат од ББ, који је био приземан, површине 33,06 м², затим је извршио одређене грађевинске радове и издао га у закуп трећем лицу, док је 2008. године дозидвао још један локал – После пожара у првобитном објекту 2009. године, тужилац је те године без одобрења надлежног органа саградио нови објекат са четири локала у приземљу, које је издао у закуп и поткровљем које није у потпуности завршио, па је тако проширени објекат уместо површине од 33,06 м² имао укупну површину од 163,87 м². Тужилац је 10.03.2010. године надлежном општинском органу поднео захтев за накнадно издавање грађевинске дозволе – легализацију објекта. Решењем општинске управе Општине Пријепоље од 19.06.2009. године одобрена је ЈП Дирекцији за изградњу Пријепоље изградња друмског моста преко реке ... и изградња саобраћајница на одређеним катастарским парцелама и деловима катастарских парцела, међу којима је и кат. парцела бр. ... КО ..., на којој је тужиочев објекат. Решењем грађевинског инспектора Општине Пријепоље од 09.08.2011. године, наложено је тужиоцу да у року од шест дана од пријема решења уклони привремени објекат – пословни простор због привођења земљишта намени за изградњу саобраћајница. Одлучујући о жалби тужиоца на наведено решење Општинско веће је одбило жалбу решењем од 19.08.2011. године, а закључком грађевинског инспектора од 29.08.2011. године, утврђено је да је решење постало извршно 17.08.2011. године, док је жалба против тог закључка одбијена и рушење објекта је извршено 12.12.2011. године. Пресудом Управног суда У 10880/11 од 18.10.2012. године поништено је решење општинског већа Општине Пријепоље од 19.08.2011. године, због ненадлежности, и предмет је достављен Министарству грађевинарства и урбанизма које је 18.12.2012. године поништило решење од 19.08.2011. године, наводећи у образложењу да се за бесправно подигнуте објекте не може доносити решење о уклањању до правноснажно окончаног поступка легализације и предмет је враћен првостепеном органу на поновни поступак. Поступајући по захтеву тужиоца за легализацију предметног објекта, општинска управа је 29.01.2013. године донела закључак којим је захтев тужиоца за легализацију објекта привременог карактера одбачен као непотпун. По жалби тужиоца, овај закључак је поништен решењем Министарства

грађевинарства и урбанизма од 11.03.2013. године у коме је наведено да се поступак легализације не може водити за објекте који не постоје на терену и предмет је враћен првостепеном органу на поновни поступак.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев, налазећи да нису испуњени услови за накнаду штете на основу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО).

Одредбом члана 172. став 1. ЗОО, прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. За заснивање одговорности правног лица у смислу члана 172. став 1. ЗОО потребно је да је његов орган поступао незаконито (поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени) или да је поступао неправилно (поступање противно уобичајеном и прописаном начину обављања делатности које није у складу са општим нормама у вршењу службе) и да се такво поступање према насталој штети односи као узрок према последици (узрочно-последична веза).

По оцени Врховног касационог суда, тужилац је приликом куповине објекта од 33,06 м2 од учесника лицитације за доделу привремених локација за постављање привремених објеката мале привреде, знао да је реч о привременом објекту, који је могао да се користи до привођења намени катастарске парцеле бр. ... КО Иако је знао за ту чињеницу, тужилац је саградио нови објекат (површине 163,87 м2) без дозволе надлежног органа и потом поднео захтев за издавање грађевинске дозволе – легализацију. Током поступка и у ревизији тужилац истиче да изградњом новог објекта настаје нова правна ситуација, односно да више није реч о привременом објекту, већ о бесправно саграђеном објекту који сада подлеже новим прописима, те како је поднео захтев за легализацију овог објекта, тужена није имала законска овлашћења да објекат поруши пре окончања поступка за издавање грађевинске дозволе. Међутим, овакав став ревидента је неоснован, зато што привремени објекат не може каснијом променом у грађевинском смислу (доградња, адаптација, проширење, грађење другог објекта) да стекне својство бесправно саграђеног објекта и да потом усвајањем захтева за легализацију постане предмет својине која се уписује у јавне књиге или уколико је захтев за легализацију неоснован, одложи дејство одлуке општинског органа о уклањању објекта, због привођења намени земљишта на коме се налази (што је и био разлог да се дозволи постављање привременог објекта). Статус и с њим у вези правне последице привремених и бесправно саграђених објеката су различити и закон не познаје могућност да објекат привременог карактера накнадно стекне статус објекта саграђеног без грађевинске дозволе и на тај начин ужива заштиту према прописима којима се регулише материја озакоњења – легализације. У овој парници реч је о привременом објекту за који је постојало одобрење, а то што је тужилац саградио други објекат је радња коју је извршио на свој ризик. Тужена је 09.08.2011. године донела решење којим је наложено тужиоцу да у року од шест дана од пријема решења уклони привремени објекат (што он није учинио, али јесте тужена 12.12.2011. године), управо из разлога привођења намени катастарске парцеле бр. ... КО ..., обзиром да је претходно – решењем од 19.06.2009. године одобрена ЈП Дирекцији за изградњу, изградња

друмског моста преко реке ... и изградња саобраћајница, на више десетина кат. парцела, међу њима је и предметна парцела. За одговорност тужене није од значаја што је решење од 19.08.2011. године и закључак од 29.01.2013. године поништило Министарство грађевинарства и урбанизма, јер је у овом случају битна чињеница да је уклоњен привремени објекат са дозволом за постављање, а не објекат саграђен без грађевинске дозволе.

Имајући у виду наведено, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, зато што по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају нема противправне радње органа тужене, па ни услова за тражену накнаду штете на основу члана 172. став 1. ЗОО.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић